

BOYE AF GENNÄS, FREDRIK

Den dygdiges och den lastfulles vendel och öden. : Moraliskt föreställande i 12 bilder. Julklapp til upmuntran och varning för handtverkares och menige-mans barn. Utg. af Fredrik Boye.

1838

EOD - Miljoner böcker bara en knapptryckning bort. I mer än 12 europeiska länder!

Tack för att du väljer EOD!

Europeiska bibliotek har miljontals böcker från 1400- till 1900-talet i sina samlingar. Alla dessa böcker går nu att få som e-böcker – de är bara ett musklick bort. Sök i katalogen från något av biblioteken i eBooks on Demand- nätverket (EOD) och beställ boken som e-bok – tillgängligt från hela världen, 24 timmar per dag och 7 dagar i veckan. Boken digitaliseras och blir tillgänglig för dig som e-bok.

EOD bokens fördelar!

- Få samma utseende och känsla som med originalet!
 - Använd ditt standardprogram för att läsa boken på skärmen, zooma och navigera genom boken.
 - *Sök*:* Använd fulltextsökning för enskilda fraser.
 - *Klipp & klistra*:* Kopiera bilder och delar av texten till andra applikationer (t.ex. ordbehandlingsprogram).
- *Ej tillgängligt i varje e-bok.

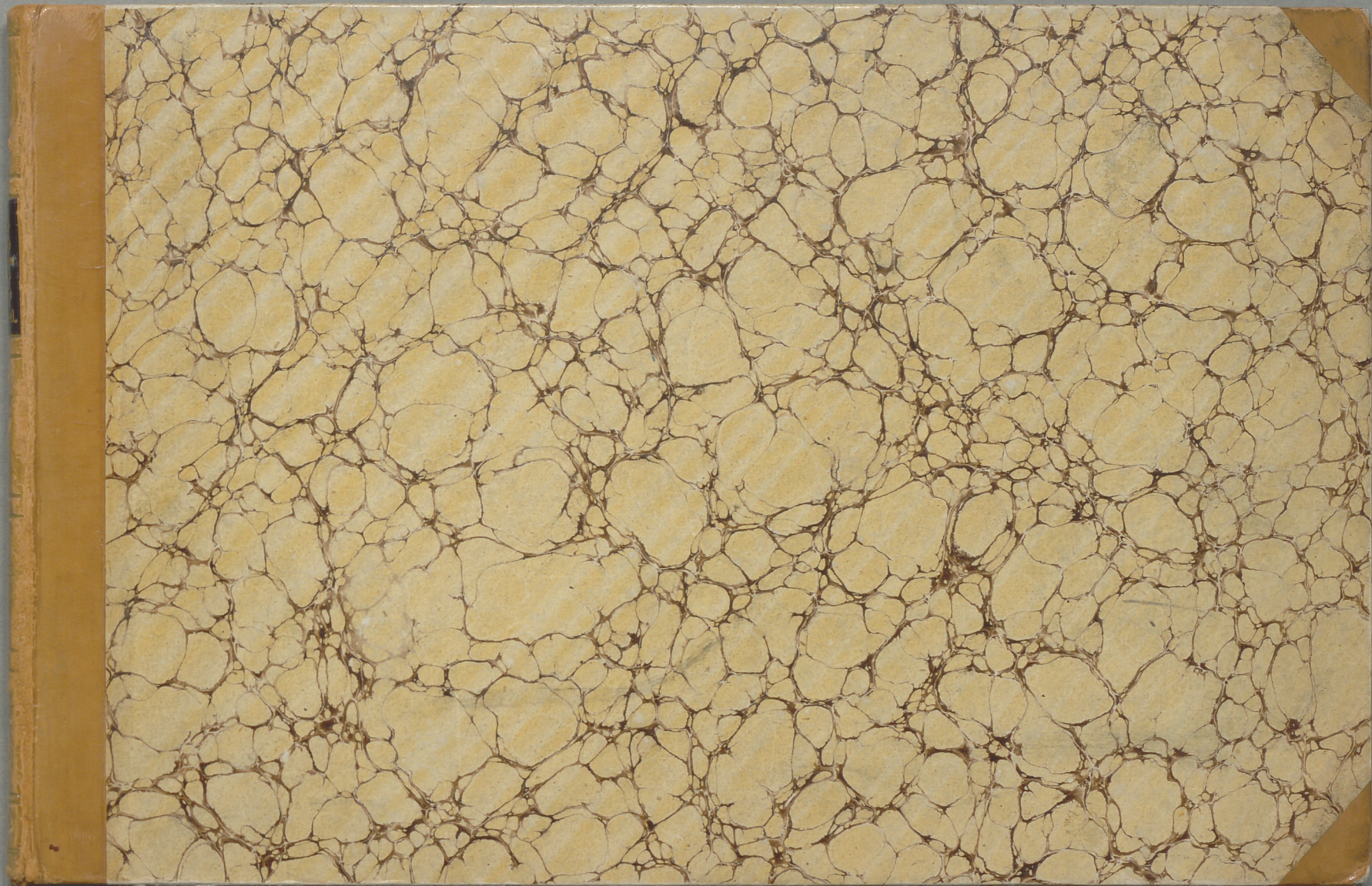
Villkor för användning

Genom att använda EOD-tjänsten accepterar du de villkor som ställs av biblioteket som äger den aktuella boken.

- Villkor för användning: <https://books2ebooks.eu/csp/sv/nls/sv/agb.html>

Fler e-böcker

Redan nu erbjuder 40 bibliotek från 12 europeiska länder denna service. Sök böcker tillgängliga för den här tjänsten: <https://search.books2ebooks.eu>
Mer information finns tillgängliga via <https://books2ebooks.eu> boken.

Kungl. Biblioteket
STOCKHOLM

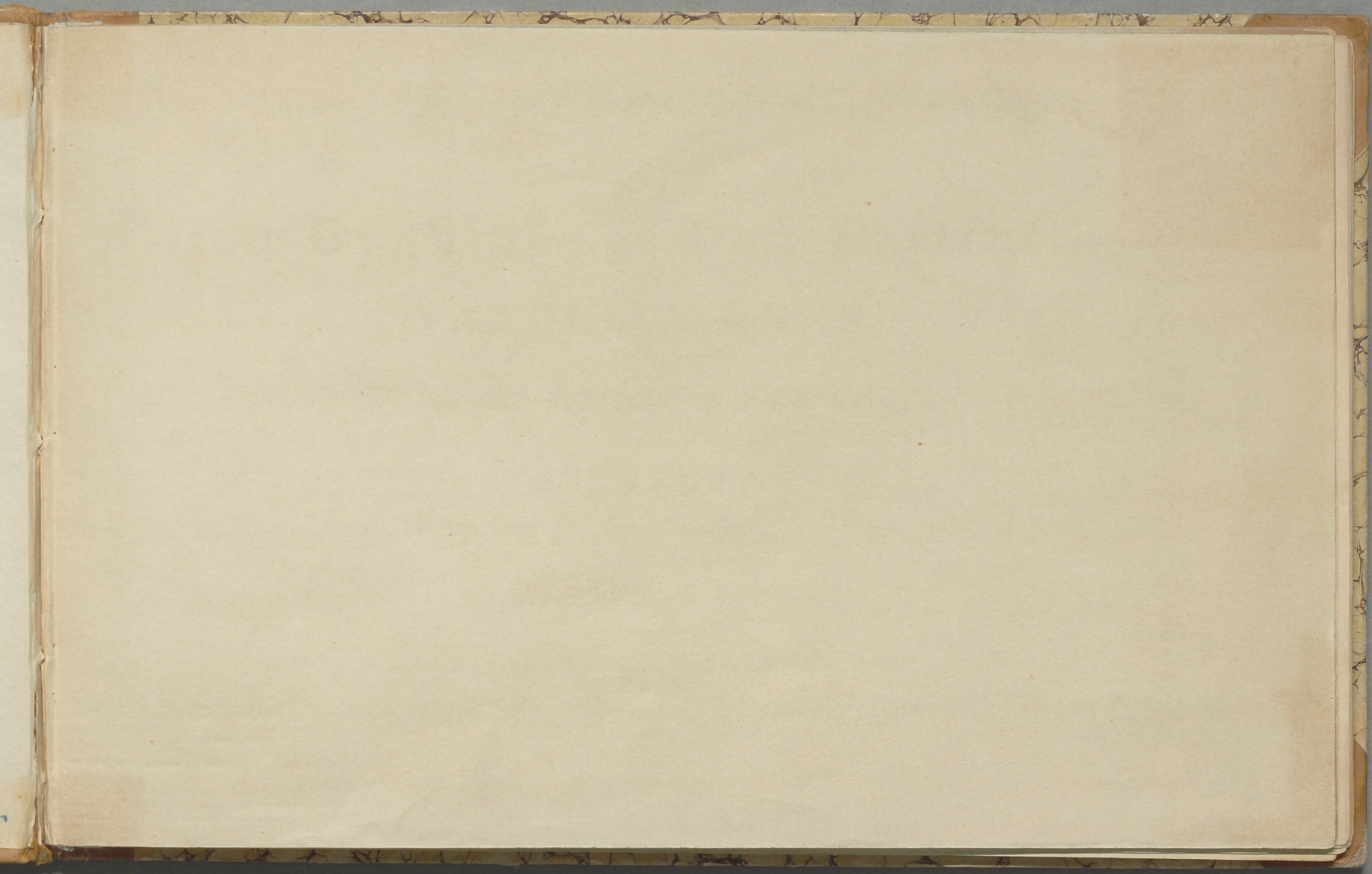
Sk. K.
Pl. v.

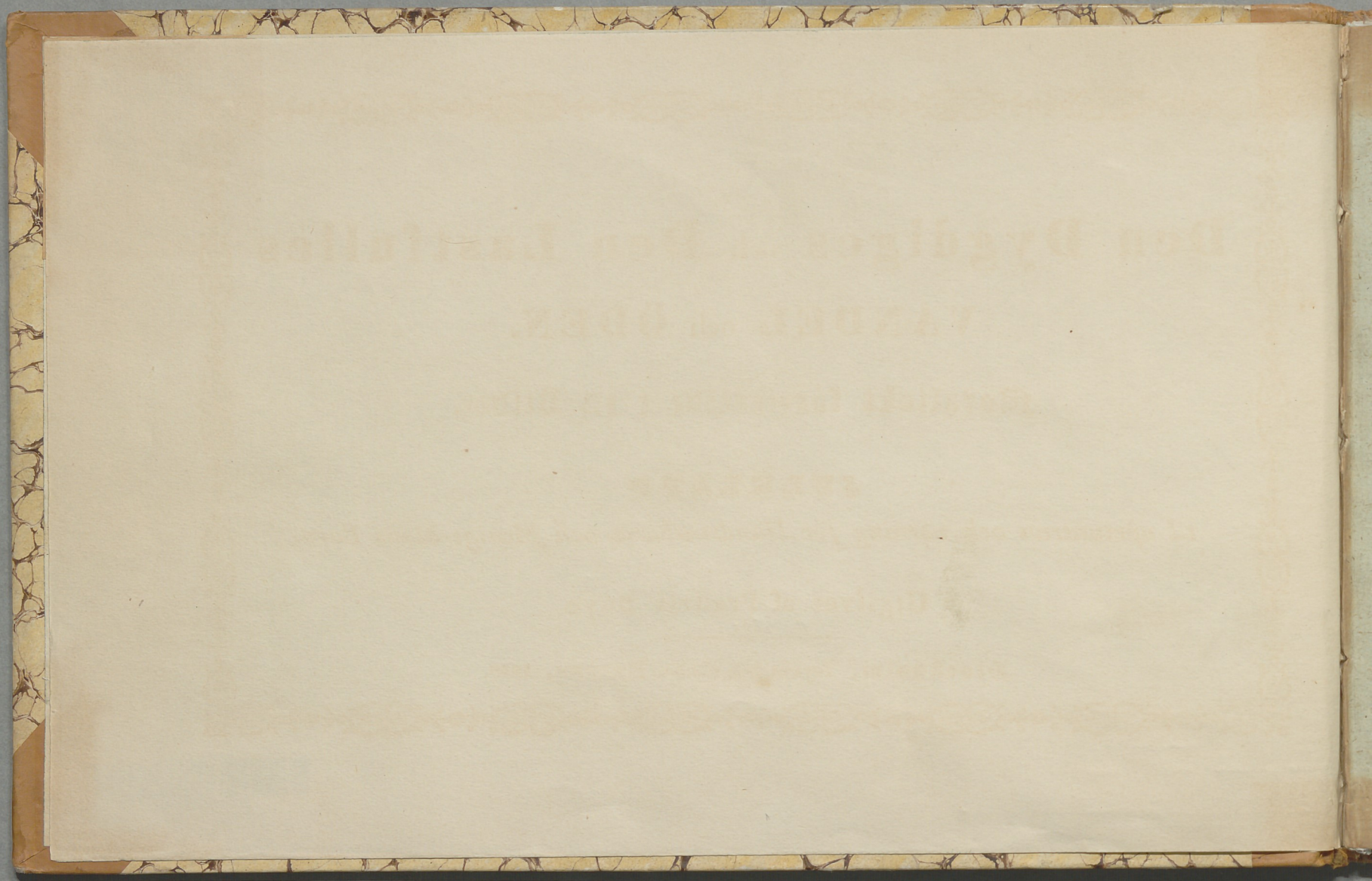
BOIJE AF GENNÄS, FREDRIK

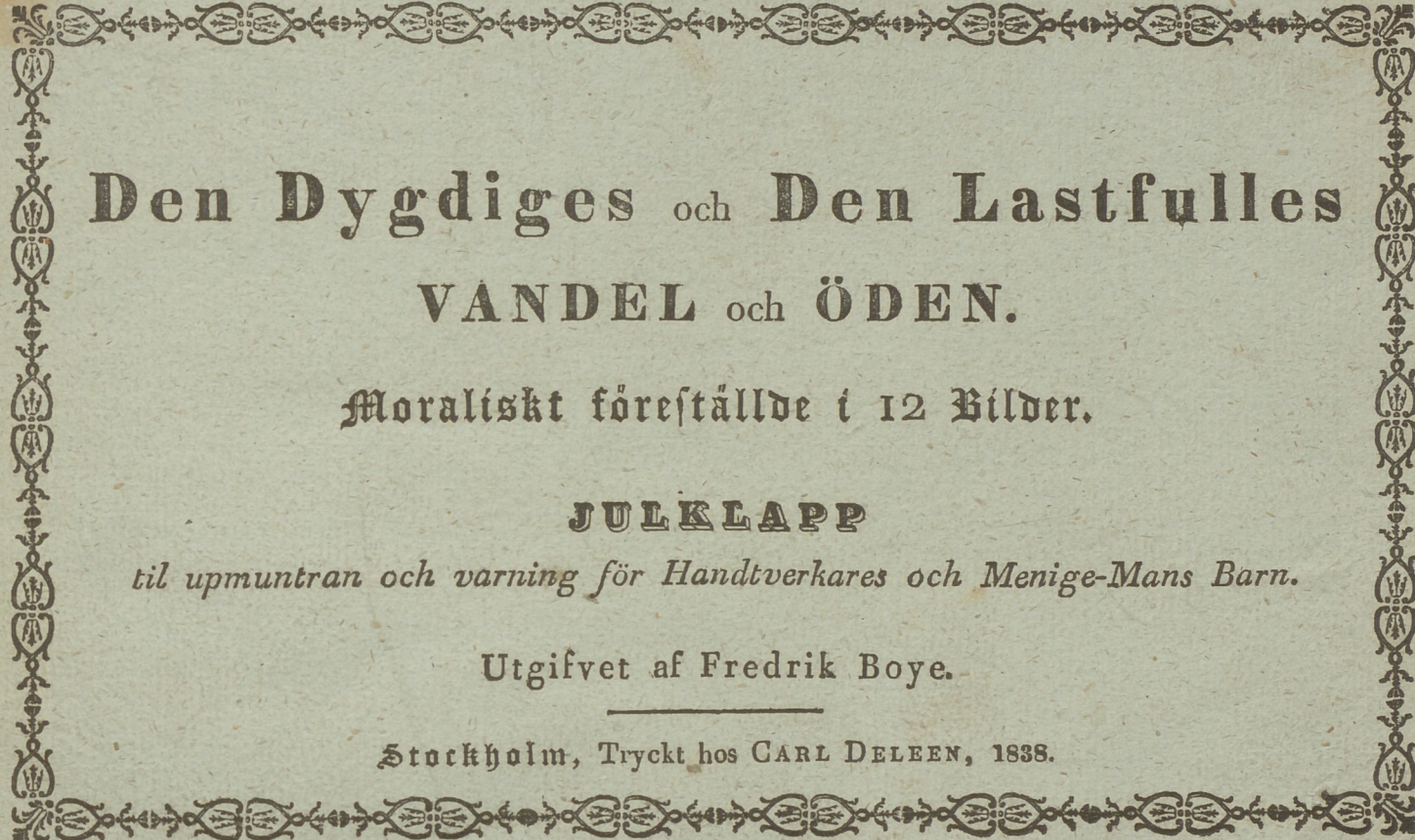
Kungl. biblioteket

0 0000 000098456

Den Dygdiges och Den Lastfulles
VANDEL och ÖDEN.

Moraliskt föreställde i 12 Bilder.

JULKLAPP

til upmuntran och varning för Handtverkares och Menige-Mans Barn.

Utgifvet af Fredrik Boye.

Stockholm, Tryckt hos CARL DELEEN, 1838.

Den Dybdige og Den Laarlulle

VINDEN OG DEN

STORHEDSREDELSER

1825

af den danske og norske Forfatter, og den danske

og norske Udgivere

Kjøbenhavn, trykt hos

Forlaget, og sælges i alle Bøgerhandlinger

**Den Dygdiges och Den Lastfulles
VANDEL och ÖDEN.**

Moraliskt föreställde i 12 Bilder.

JULKLAPP

til upmuntran och varning för Handverkares och Menige-Mans Barn.

Utgifvet af Fredrik Boye.

Stockholm, Tryckt hos CARL DELEEN, 1838.

Den Dygdiges och Den Lastfulles

VANDEL och ÖDEN.

En berättelse i 12 Akter.

JULIEN

til upmuntran och varning för Handbockars och Menige-Manns Barn.

Utgivet af Fredrik Boge.

Stockholm, Tryckt hos Gårds Boken, 1788.

Inledning.

Dessa teckningar äro copior af et för tvenne år sedan i Paris utkommet lithografiskt verk, under namn af: Vice et Vertu, Album moral représentant en action les suites inévitables de la bonne et de la mauvaise conduite, hvars anledning och systemål uplyses genom följande anmälan: »Åtskillige Målare, och bland dem den namnkunnige Hogarth, hafva flerfaldigt försökt uplysa och undervisa menniskan genom en serie taflor af moralisk syftning, hvilka skulle på samma gång tala til ögat och hjertat, och genom et träffande sätt åskådligt göra de oundvikliga följder af et godt och et elakt upförande. Dessa olika föreställningar i en fortgående samling, graverade och utspridde i England, hafva haft den största framgång och åstadkommit mer kärlek til dygden och afsky för lasten, än någon skrifven curs i moralen. Hittills hade i Frankrike en dylik samling, använd på landets seder och bruk, icke funnits; den aktningsvärde Hr Benjamin Delessert (Président de la Cour de la caisse d'épargne) i Paris, har först haft den hel och hällan philanthropiska idén, at kalla de Franske Konstnärer til en

täflan i detta systemål. Et pris af 2000 francs har af honom blifvit utsatt til den ändamålsenligaste serie af bilder i detta ämne, och detta pris har blifvit tilerkändt Hr Jules David. Det är dessa 12 compositioner af denne Konstnär som härmed lemnas åt allmänheten, och man hoppas at de icke förfela det vackra ändamål dermed åsyftas; detta skulle yttermera upfyllas, om dessa 12 taflor snart komme at pryda handtverkarens verkstad och arbetskarlens hemvist: med ett ord, om detta lilla arbete kan bidra at förbättra våra seder.»

Den Svenske utgifvaren har ingenting at tillägga, men torde böra begära et öfverseende hvad hans copior af teckningarne angår, hvilka visserligen genom streck-manerret betydligt förlorat i fägring och crayon-manerets mjukhet; men han smickrar sig at hafva bibehållit sjelfva compositionen och upfattningen af ämnet i sin renhet, hvilket egentligen utgör hufvudföremålet för dess moraliska tendens och populära systemål.

Den Dygdiges Wandel.

Pl. I.

Hushållsagtighet (12 års ålder).

På denna tafva föreställes en Enka med sin son i en (om vi få nyttja uttrycket) välmående torftighet, förvärfvad och underhållen genom slit och sparsamhet, som förvissar båda om en måttlig bergning. Sonen, Wilhelm, har sinne för konsten; han går på Målare-Akademien och ritår, isynnerhet ornament, under det modern genom hand-arbeten förtjenar en nödtorftig dagspenning, för at förskaffa sin son tillfälle fortsätta sina studier, hvarvid hon i moralen och genom eget efterdöme är hans bästa lär-

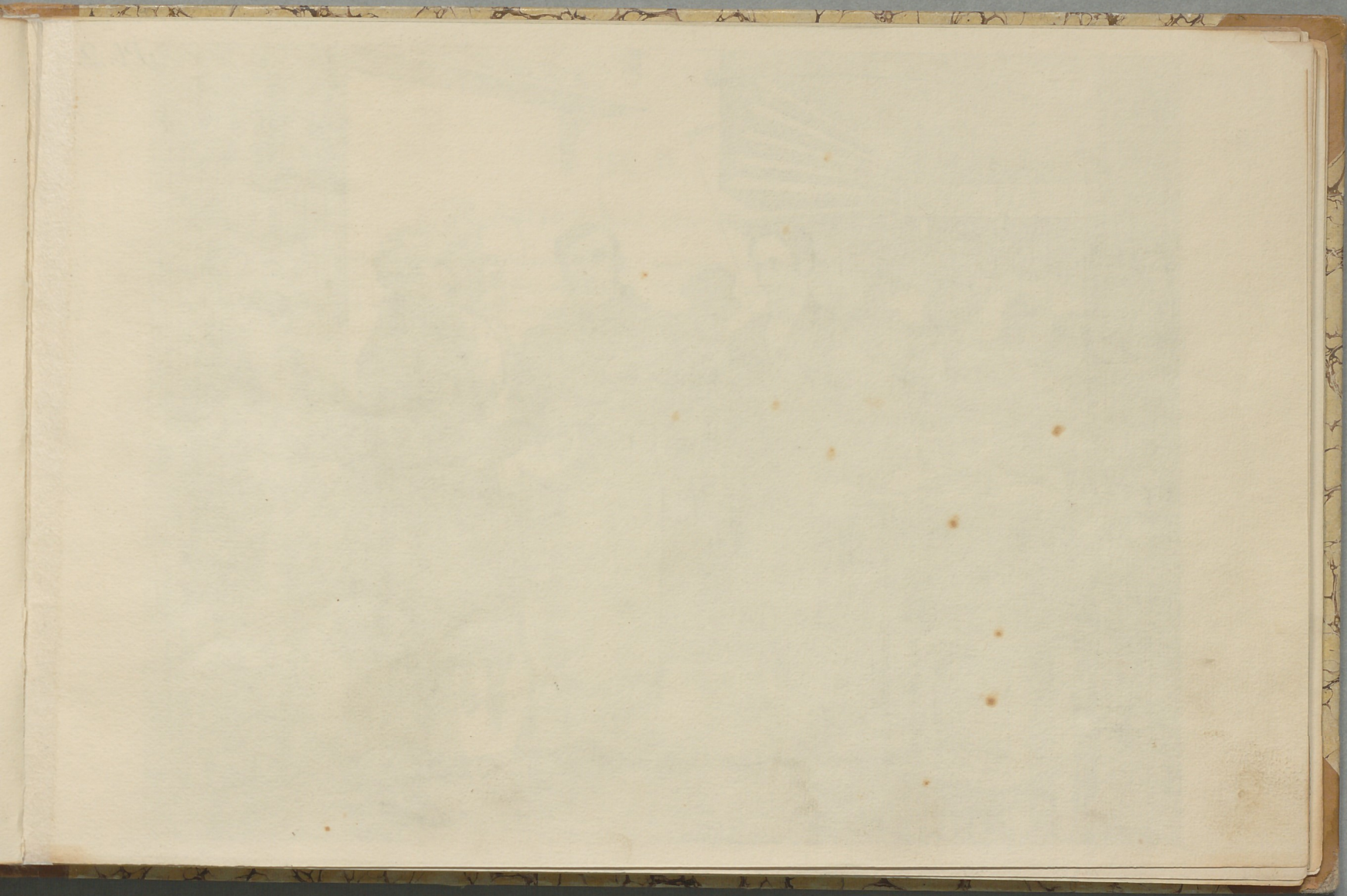
mästare. Dessa grundsatser, dem hon inplantat hos sonen, bära redan goda frukter: han är slitig och sparsam, och håller nu på at sticka i sin sparbössa en penning, under yttrande til modern, som sätter fram den tarfliga middagsmåltiden:

»Mamma har ju sagt mig, at om jag spar ihop sex francs, vill Mamma insätta dem i sparbanken.«

Localen är en vindskammare, möblerne gammalmodiga och få, men öfverallt råder ordning, snygghet och hushållsagtighet.

Pl. 2.

Arbetsamhet (20 års ålder).

Wilhelm har emedlertid gått i lära hos en Guldsmed, och der genom flit och arbete ytterst fördelagtigt utmärkt sig, samt genom sitt upförande tilvunnit sig sin Mästares upmärksamhet och välvilja.

På denna taffla se vi föreställd det inre af en stor Guldsmedsverkstad, der flere arbetare på olika sätt äro sysslosatte. En förnäm Herre med sin Fru, åtföljde af en jokey eller groom, hafva inträdt i verkstaden, och under det Herrn och Fruen besett en väl arbetad silfverterrin, hvars lock Herrn ännu håller i handen,

framkallas Wilhelm af Mästaren, som med tilfredsställelse yttrar til de främmande:

»Ja, min Herre, detta är förfärdigadt utaf en af mina yngsta arbetare; han kommer säkert at gå långt.«

Herrn och Fruen fästa sina blickar på Wilhelm, som står nästan förlägen öfver det beröm han fått, hvilket i hans tanke, och med de grundsatser han från barndomen insupit om hushållsagtighet, flit och hvar redlig ynglings åliggande at göra och handla efter bästa förmåga, anser för en ren skyldighet, et villkor för all fortkomst i samhällslifvet.

Pl. 3.

Studier (25 års ålder).

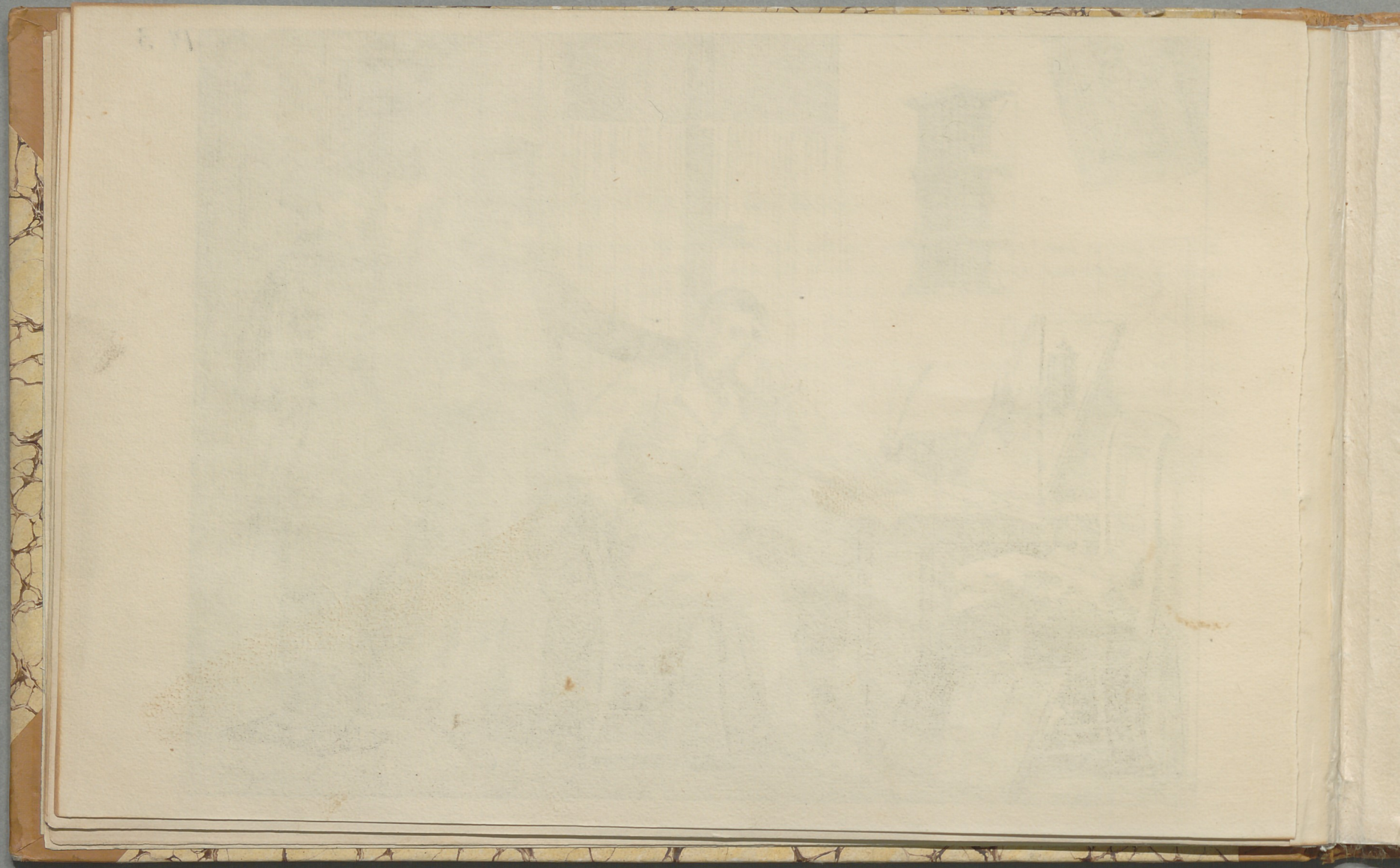
Wilhelms goda anlag utveckla sig allt mer och mer; af det beröm han fått af sin Mästare, har han icke blott blifvit upmuntrad, utan det har än mera stadgat ynglingen i sitt beslut at til alla delar göra sig förtjent deraf, och at isynnerhet upbjuda alla sina bemödanden at, så vid det berodde af honom, genom studier praktiskt bevisa Mästarens spådom: *han kommer säkert at gå långt.* Wilhelm tilbringar icke sina lediga stunder på gillen och danssalar; han sitter hemma på sin kammare, omgifven af portföljer och tekningar hörande til hans yrke, och håller på at läsa i en bok ur sin lilla boksamling, den han genom sparpenningar förvärfvat sig. — Under denna sysslosättning får han en påhelsning

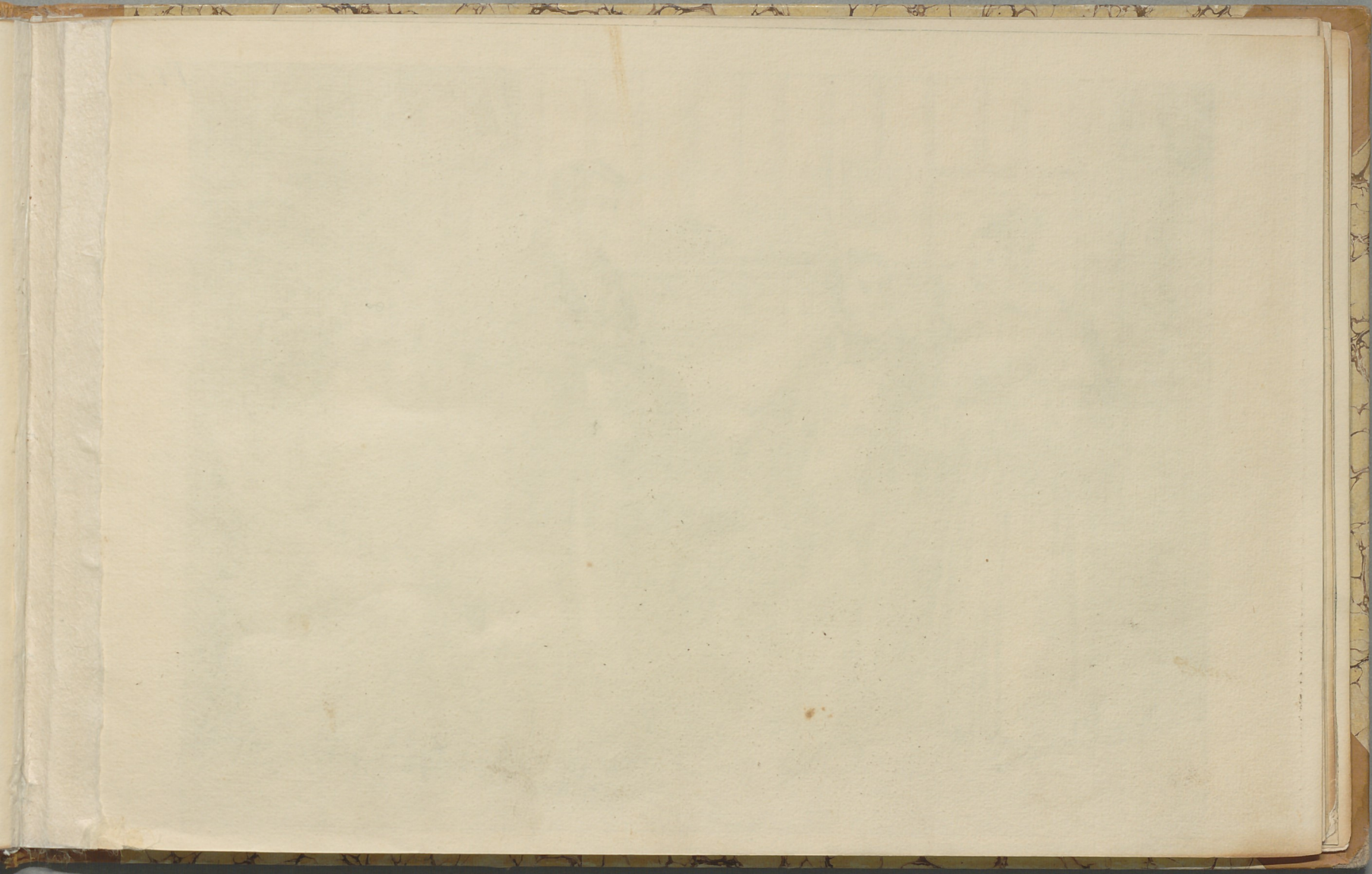
af några kamrater, som söka öfvertala honom at göra dem sällskap, för at roa sig. Men han afslår deras inbjudning, hvar öfver en af kamraterne yttrar:

»Hvad! vill du icke en gång en måndagskväll slå dig lös och vara med oss, utan beständigt sitta och arbeta?»

De andra begge kamraterne ge honom förlorad, och äro redan på vägen at gå; ty i deras tanke är med den menniskan ingenting at göra; han må sitta der och fundera bäst han vill, vi ge honom på båten. — Vi få likväl se hvart det förer Wilhelm, och huru han om några år skördar frukten af sin väl använda tid och sitt upförande i yngre år.

Pl. 4.

Framgång och Lycka (30 års ålder).

Et dygdigt förhållande, flit, studier och arbetsamhet vid yngre år, medföra gerna, förr eller senare, sin belöning. Wilhelm har genom sitt upförande och hela sitt sätt at vara, så helt och hållet förvärfvat sig sin Mästars och Matmoders förtroende och tilgifvenhet, at desse anse för en lycka at gifva honom deras enda dotter til följeslagerska genom lifvet. Denna förlofning är föremålet för Planchen.

Wilhelm är nu 30 år gammal och en utmärkt skicklig arbetare samt förhållningsmässigt bildad man; han inkallas en dag i familjens hvardags- och arbets-rum, då fadern tar flickans hand och, pekande på den unge mannen, yttrar:

»Ja, min dotter, jag är öfvertygad at göra dig lycklig, då

jag föreslår dig Wilhelm til din man, hvilken från denna dagen är min companjon.»

Flickans mor sitter så välmående och små-nyfiken hvad intryck detta skall göra på hennes älskade dotter, som blygsamt nedslår ögonen och söker dölja, at hon i tysthet sjelf redan hyst samma tanke, under det Wilhelm, osäker och forskande, afvaktar hennes svar, hennes samtycke, en lycka den han knappast vågat hoppas, men som hans blygsamma önskningar någon gång visat honom i perspectif. — Denna förening är icke föregången af våldsamma, häftiga passioner; de hafva upväxt tillsammans, de känna hvarandra och sina gemensamma tycken, de äro nästan syskon; deras framtida sällhet är tryggad genom ömsesidig aktning, vänskap och förtroende. O, huru få giftermål beramas under sådana lyckliga förebud!

(1818) Belöning (45 års ålder). *1818*

Wilhelm blef gift med sin Mästares enda dotter, och i den dubbla egenskapen af måg och companjon i en stor och stadgad Guldsmeds-rörelse, hvars anseende han genom förträffliga arbeten och förbättringar sjelf bidragit at förhöja, kom i anscende, och fick genom sin redbarhet et förtroende i det allmänna, som grundlade en betydlig förmögenhet, den han, med svärföräldrarnas samtycke, använde at utvidga en så lönande rörelse. I et lyckligt ägtenskap hade han redan trenne barn, och under 15 förflutna år, hade han genom svärföräldrarnas död kommit ensam i besittning af en betydlig förmögenhet, i et välstånd, som utan otidig ärelystnad eller skrytsamt updukande, gjorde hans lefnad behaglig och lugn inom kretsen af sin familj och den mängd arbetare dem han gaf näring, af dem han var älskad och för dem han var et förträffligt efterdöme.

Utmed den betydliga fabriks-byggningen fans äfven en trädgård, der familjen tilbragte många angenäma stunder i aftonens svalka och omgifven af blommornas doft: fadern fägnande sig at

äldsta sonens framsteg, modern jollrande med sitt yngsta barn på knäet och dess 9-åriga dotter vid sin sida. Vi se dem här på Planchen församlade, när en vaktmästare ifrån Kongl. Cabinettet, med en portfölj under armen, kommer at öfverlemnna åt Wilhelm et StatsTidningsblad och et litet fyrkantigt fodral, som hustrun emottager och öppnar, under det Wilhelm börjar läsa högt och stannar vid de orden:

Utnämnd til Ledamot af Heders-Legionen,

hvarpå följer et allmänt utrop af:

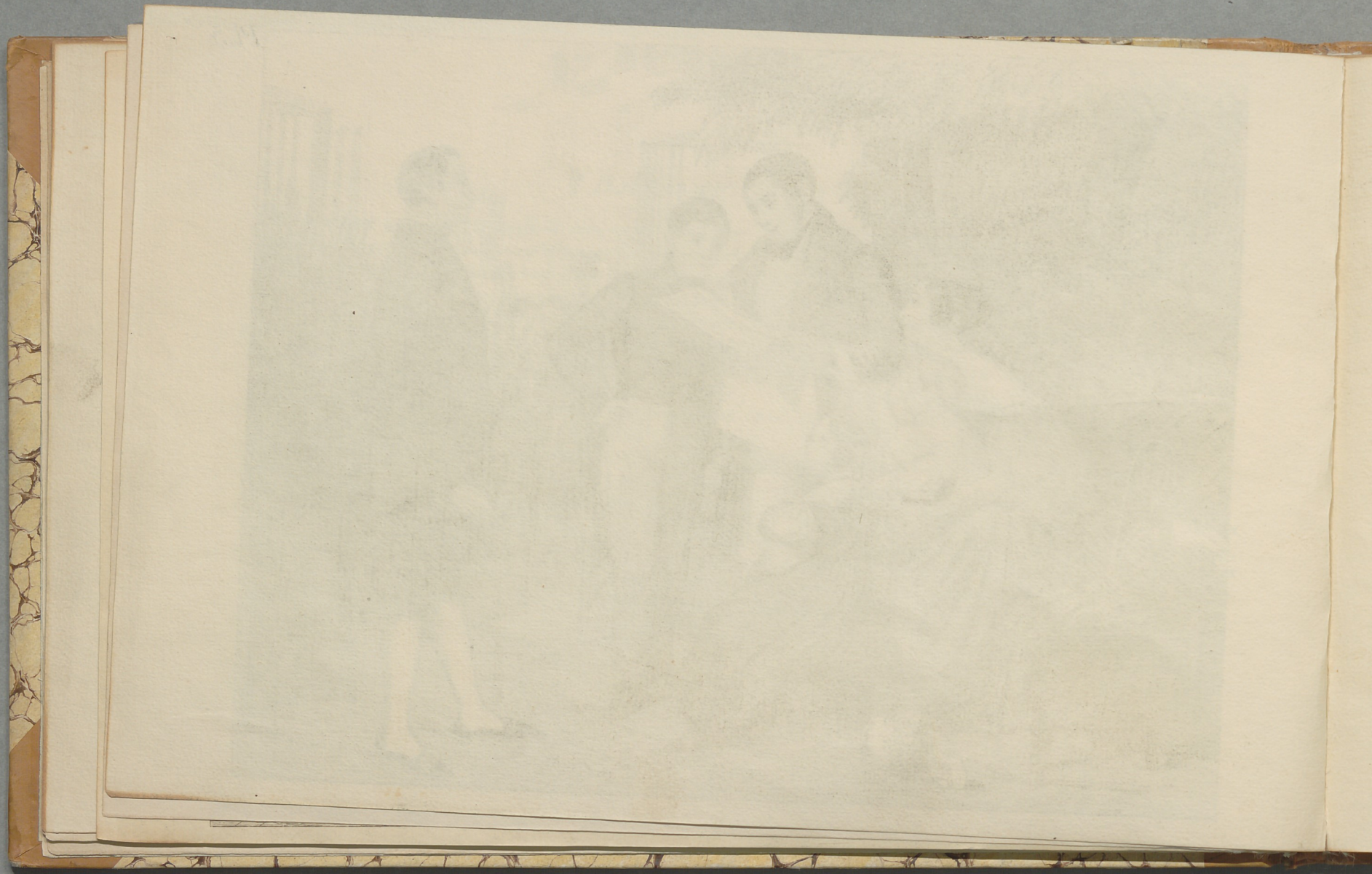
Heders-Legions-Korset!

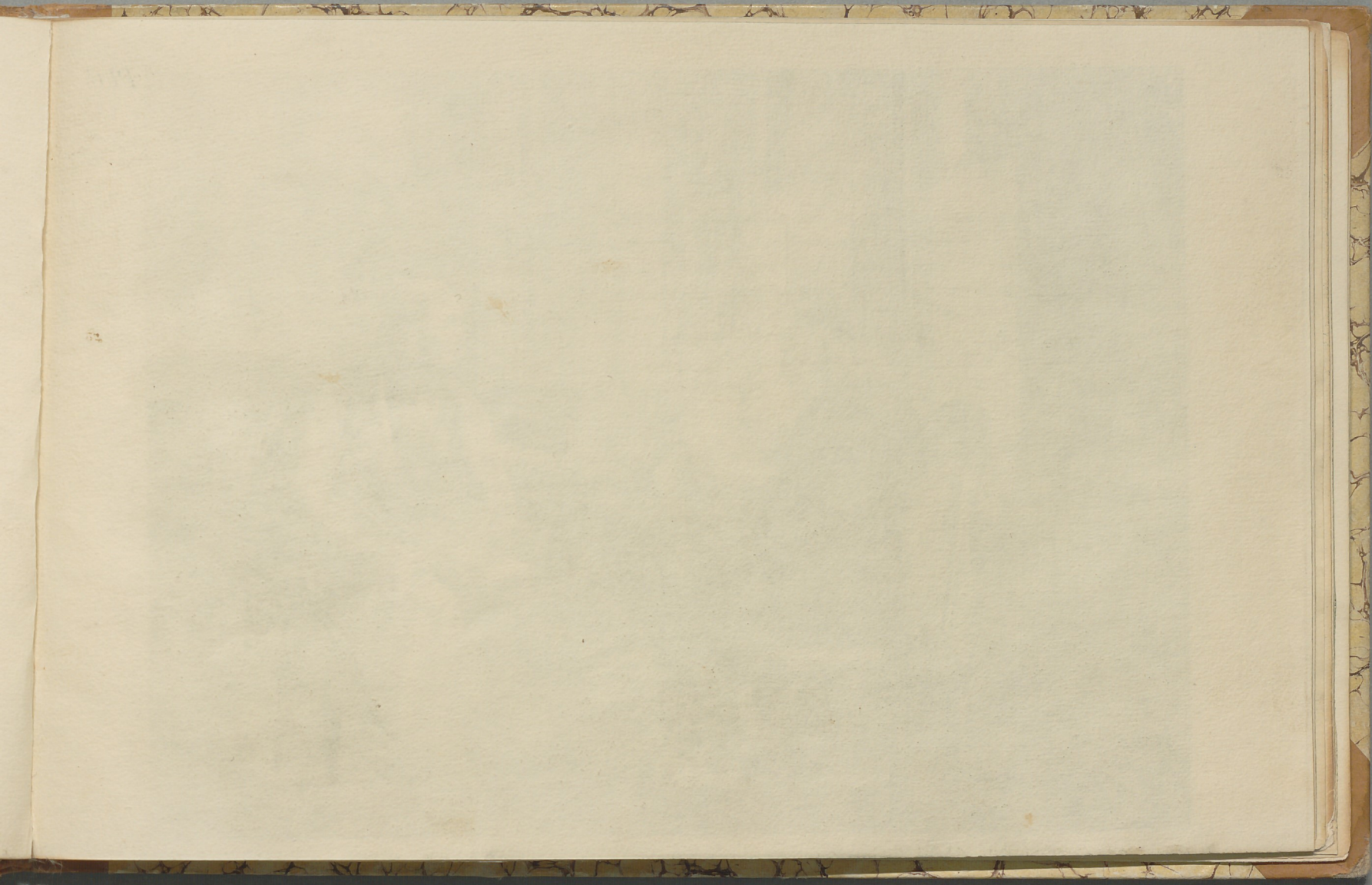
Wilhelm yttrar med lugn och sans:

Mina vänner! det är en stor, en hedrande utmärkelse.

Snart sprider sig nyheten bland arbetarne, och de komma springande för at högljudt gifva tillkänna sin glädje deröfver, med den fulla öfvertygelsen, at denna stjerna var väl förtjent och kommer at pryda en hederlig, nyttig och verksam medborgares bröst.

Menniskokärlek och Medborgerlighet (50 års ålder).

Den allmänt aktade, hederlige och driftige Wilhelm, lycklig inom sin husliga krets, älskad af sina underhafvande, i åtnjutande af sina medborgares förtroende, och genom sin bildning och sitt väsende et slags orakel i alla communiela befattningar, der han genom sin fosterlandskänsla och sin redbarhet aldrig tog miste om det rätta, hade den tillfredsställelsen, som hvarje redlig man skördar, at se sina bemödanden krönta med framgång och et verkligt västånd. Han gör äfven et värdigt bruk af dessa lyckans håfvor; med sann philanthropisk åsigt, har han icke kunnat dölja för sig, at arbetande klassen är mindre lyckligt lottad, och at den ofta nog tilbringar et stillasittande lif som undergräfvor deras helsa, och i allmänhet är beräknadt för den möjligen högsta inkomst för fabriks-ägaren, på de behöfvande arbetarnes bekostnad. — Wilhelm, sjelf upammad i fattigdom och kämpande med ganska små villkor, men lyckligen upfostrad och ledd af en ömsint och ädel mor, kan icke annat än med deltagande tänka på de mindre lyckligt lottade arbetarne, som, tryckte af et

dagligt behof, icke kunna lemna den omsorg åt sina barn som erfordras, och hvilkas knappt beräknade dagspenning stundom är otillräcklig at fylla familjens behof; — han, menniskovännen och medborgaren, trodde sig icke kunna göra et värdigare bruk af sin stora förmögenhet, än at lemna, tid efter annan, någon del deraf til andra mer behöfvande.

I detta upsåt se vi honom på Planchen göra et besök hos Församlingens vördade Pastor, lemnande honom en påse med några tusen riksdaler under yttrande:

Tag emot detta, Herr Pastor; Gud har välsignat mina företag, var god och fördela summan åt fattiga handverkare och arbetare.

Här slutas den Dygdiges vandel. — Om han icke med snabba steg upklifvit til rikedom och anseende, har han dock med säkra steg hunnit et mål, det skönaste och ädlaste af människans bestämmelse:

Gör godt och lef i dina mödors minnen.

Den Lastfulles Wandel.

Pl. I.

Kringstrykande (12 års ålder).

Frans, son af en man ur arbetsklassen, har redan i sin ungdom varit mycket öfverlemnad åt sig sjelf; han har af föräldrarne fått någon undervisning och upfostran; de äro redlige arbetare, men deras trägna göromål tillåta dem icke at mer omsorgsfullt följa sonens utveckling i yngre år, men de hoppas at genom deras eget efterdöme dana gossen til en flitig och duglig handverkare. Frans är vid 12 års ålder i lära hos en Smed; men i ställe för at arbeta och utträtta sina ärenden, stryker han omkring på gatorna och spelar kronvägg med andra dylika kamrater. Han blir en gång härvid ertappad af Mästaren, som luggar honom under tittal:

Ja så; träffar jag dig här? Packa dig strax in i verkstaden, din lätting!

Onekligen har teknaren med mycken skicklighet och sanning upfattat sitt ämne. Mästarens allvarsamma, men lugna blick och åtbörd, i contrast med lærgossens förskräckta min och våldsamma krökning. De unga medspelarnes olika uttryck äro mästerligen återgifna. Den närmast bakom Mästaren stående, en ägta gatpojke, gör med händerna en såkallad lång näsa; den honom närmast stående skrattar åt händelsen, såsom någonting helt vanligt; den på något afstånd stående lekkamraten ser rädd och förlägen ut, i afvaktan på utgången af saken; af de tvenne

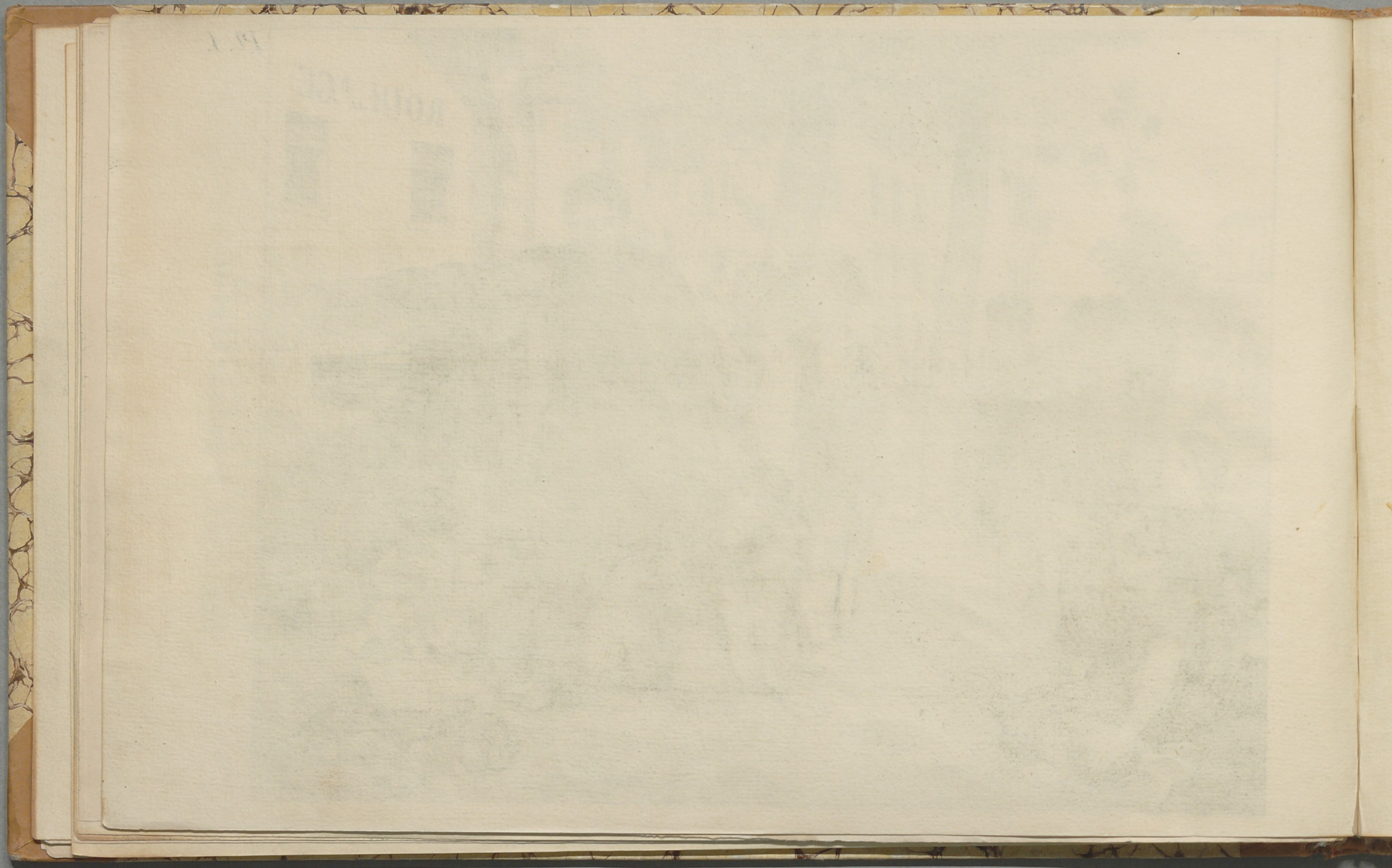
til venster i förgrunden tyckes den ena allvarsamt begrunda om icke Mästarn har rätt på sin sida, under det den andre, helt näsvis, tar saken ganska lätt och snarare finner den rolig. Deras lille bror med fallvalk, har emedertid blifvit öfverlemnad åt sig sjelf och får roa sig så godt han kan, emellan et par stenar der de deponerat honom under fortgången af spelet, som nu genom Mästarns oförmodade mellankomst så plötsligen blifvit afbrutet. Localen är en del af Boulevarden; ty alla gatpojkar välja helst torg och gator til deras tummelplats.

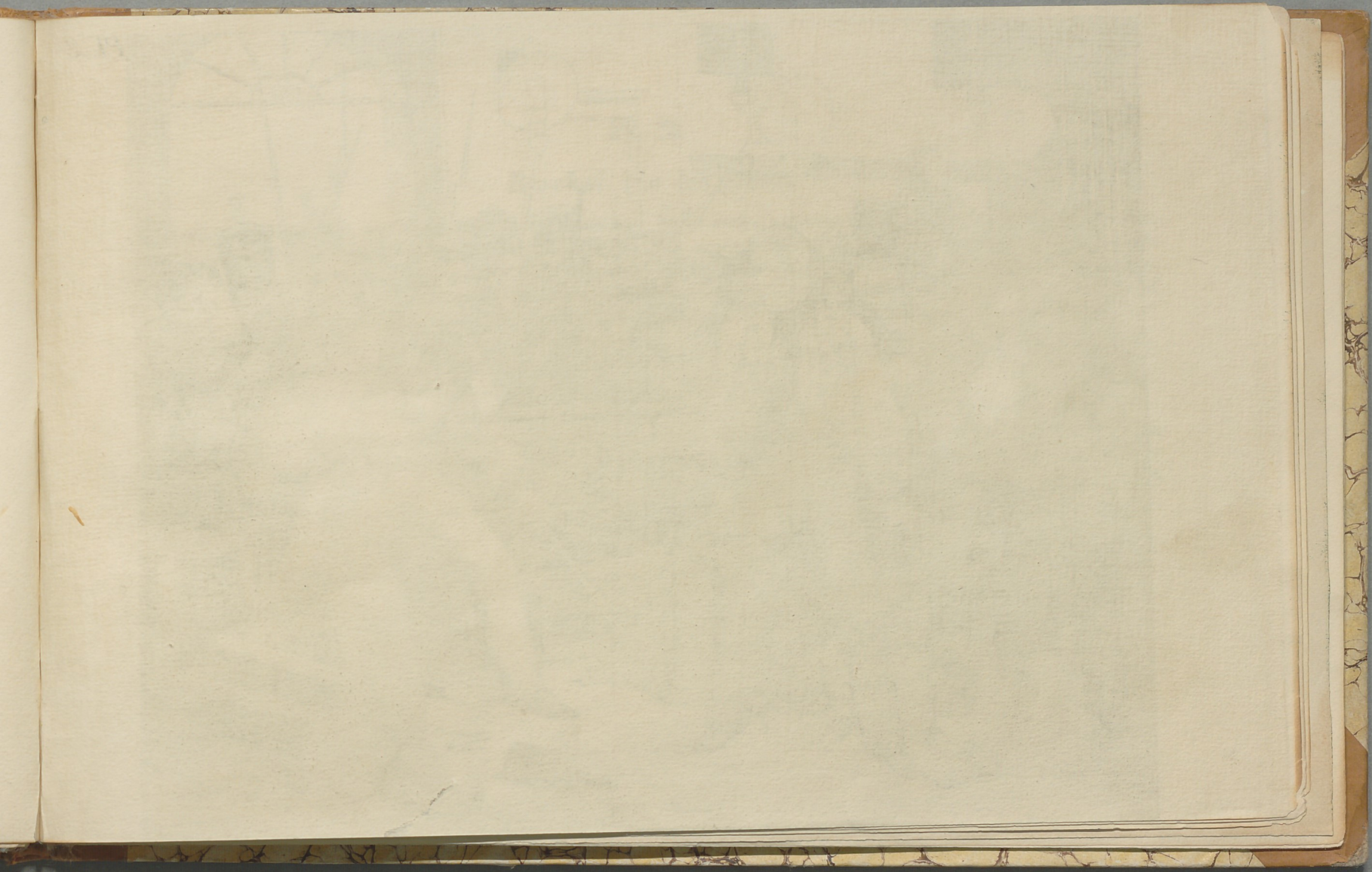
Man kan likväl icke neka at, med undantag af den här föreställda tragiska uplösningen, pojk-lifvet har en vacker sida, et visst poetiskt behag, hvilket ingen mer sant och behagligt återgifvit än Fru Lenngren, såsom i följande stancer:

Ej skillnad til personer
Jag såg i nöjets dar;
Bondpojkar och Baroner,
Allt för mig lika var;
I glädjen och i yran,
Den, af oss raska barn,
Som gaf den längsta lyran,
Var den förnämsta karln.

Ej sanning af oss döljdes
Uti förtjenst och fel;
Oveldigheten följdes
Vid minsta käglespel;
Den trasigaste ungen
Vann priset vid vår dom,
När han slog riktigt kungen,
Och Grefven kasta bom.

Pl. 2.

(1814) Ruckel (20 års ålder).

Det var icke sista gången som Frans strök sysslolös omkring gatorna och, stundom ertappad af sin Mästare, luggad återfördes i verkstaden. Den unga lärgossens elaka anlag, och isynnerhet spelsjukan, hafva icke fått en bättre vändning; han har tilbragt sina läroår under jemna förströelser, och hunnit sitt tjugonde år. Huru olika är icke förhållandet emellan honom och Wilhelm vid samma ålder, och huru olika har deras fallenhet utvecklat sig? Frans vill icke arbeta, utan endast roa sig på sitt vis; han söker nöjet öfverallt der det finnes, flickor och spel utgöra hans tidsfördrif; obekymrad om sin framtid, drifver han omkring och (hvad man i hvardags-språket kallar) rucklar.

Vi se honom på tekningen i gräl och krakel på en biljard. Sedan bröderne under spelet tömt en och annan butelj, hafva de

blifvit oenige, ordvexlat och småningom öfvergått til riktigt gräl och handgripligheter. Kullslagna bord, stolar, glas och buteljer äro följden af slagsmålet, som håller på at urarta til ytterligheter. Frans är nära ursinnig och hålles med möda tillbaka af en utaf uppasserskorna på stället, under det han utropar:

Låt bli mig! jag skall slå ihjel den bedragaren, den spetsbofven!

Under tiden hafva Gendarmerne inkommit at afetyra ytterligare våldsambheter, och de äro som bäst sysslosatte at återställa ordning och reda i denna orediga församling af rucklande stallbröder, hvaraf den oundvikliga följden blir arresteringar och polismål samt plikt til följande dagen.

Lättja och Syslölöshet (25 års ålder).

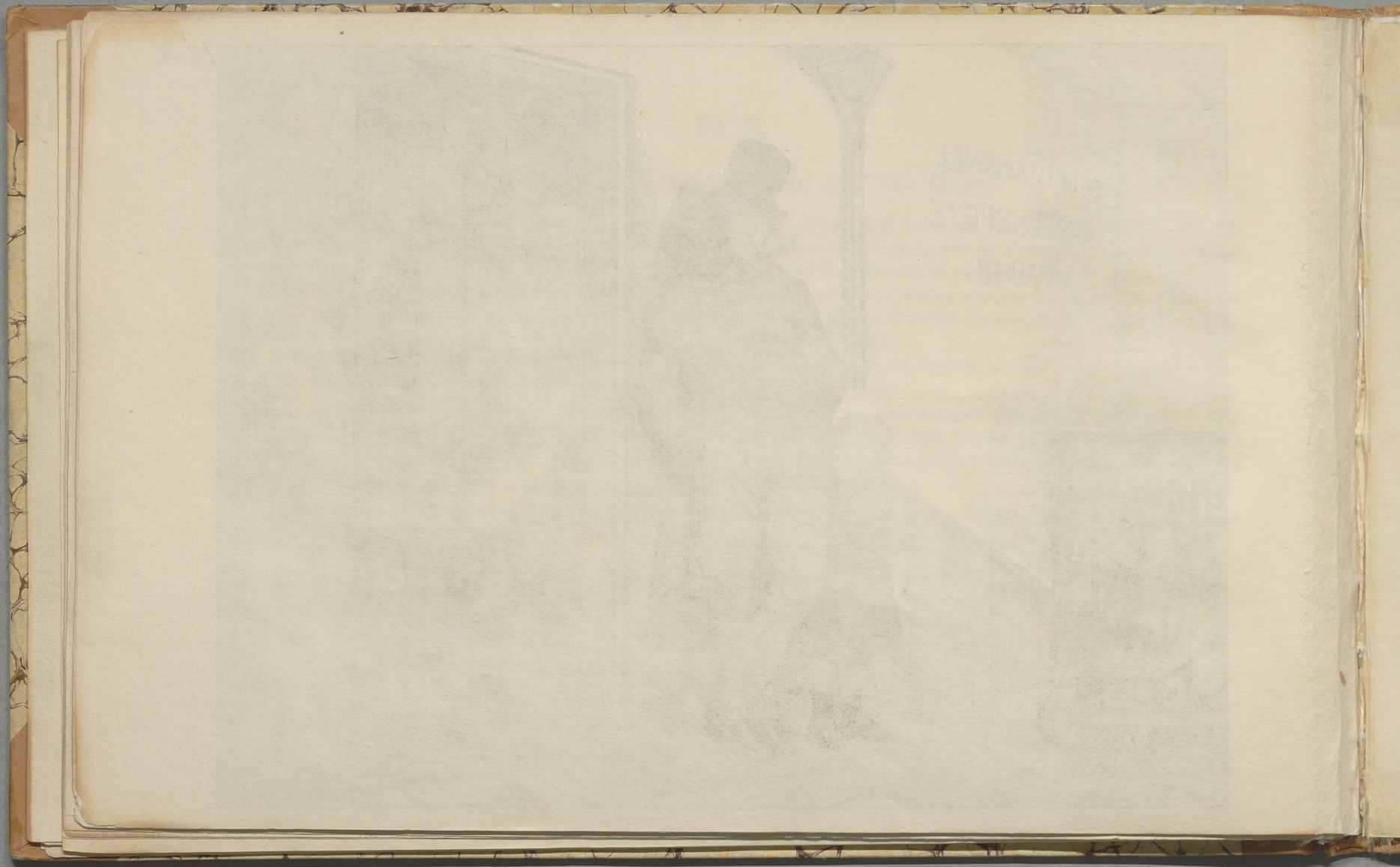
Med föga hopp om framdeles bättring lemnade vi Frans vid tjugo år i slagsmål på en biljard, och återfinna honom här i en annan ställning som svarar til hans anlag, hans öfriga upförande, och är en följd deraf. — Hans lättja och olyckliga passion för spel hafva förmått honom at gifta sig med en ung Enka som hade litet penningar. Han är vid 25 års ålder styffar och far, utan at hafva gjort sig sjelf reda för de förbindelser han derigenom ålagt sig, ty begäret efter penningar har varit det enda mål för hans handlingssätt; men Enkans måttliga förmögenhet är längesedan förslöst och förspelt, det återstår icke annat än at på Assistansen pantsätta hvad af persedlar i hushållet möjligtvis kan umbäras.

Vi se honom på teckningen den stund då hustrun med sitt späda barn på armen är inne på Contoret och pantsätter något linne, hvilket håller på at värderas, under det Frans står utanföre och väntar på penningarne som kunna vankas. Han röker emedlertid ganska lättjefullt sin pipa, men blir otålig öfver dröjsmålet och utbrister:

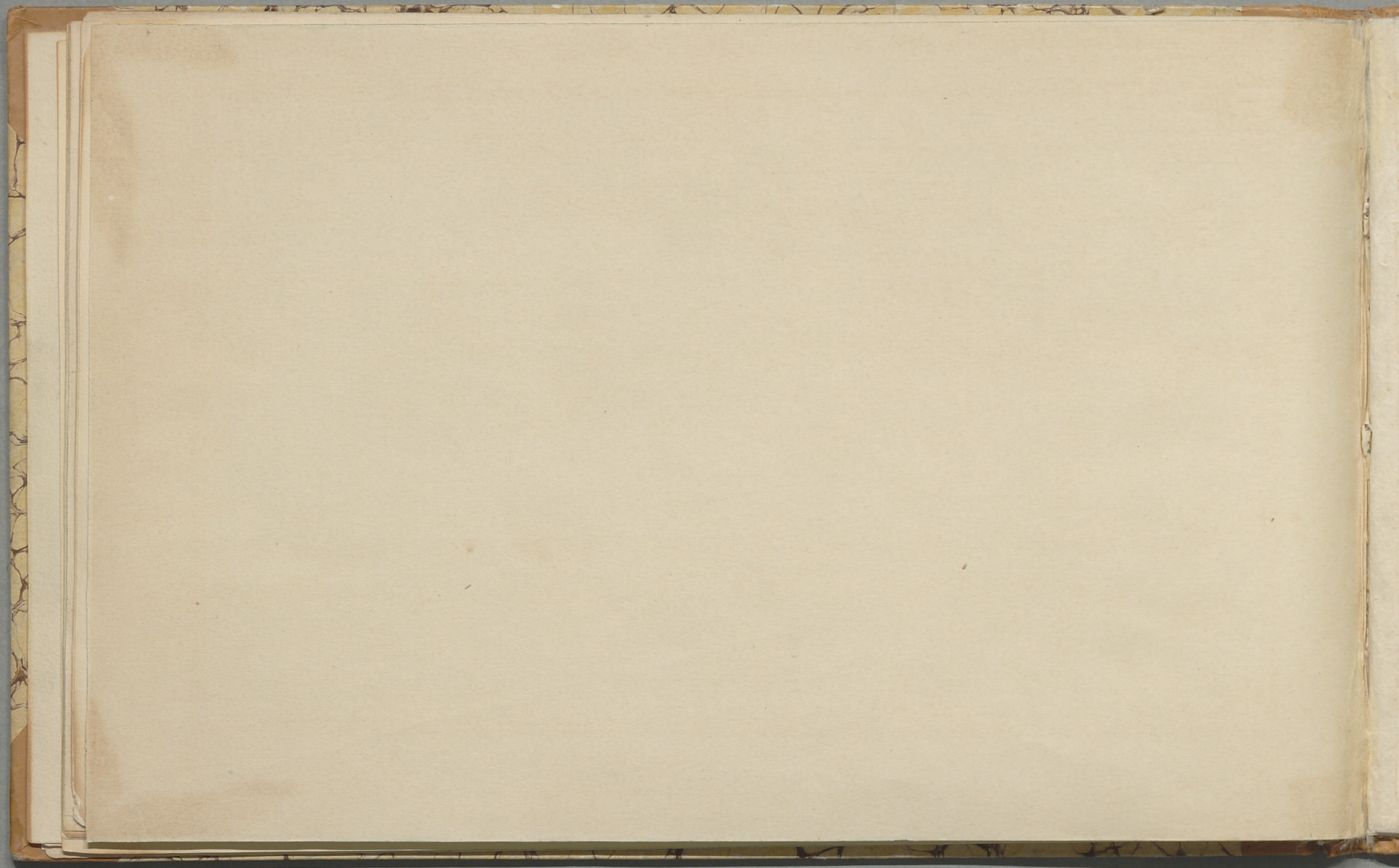
Et evigt söl, det tar då aldrig slut! — och mina vänner som vänta på mig.

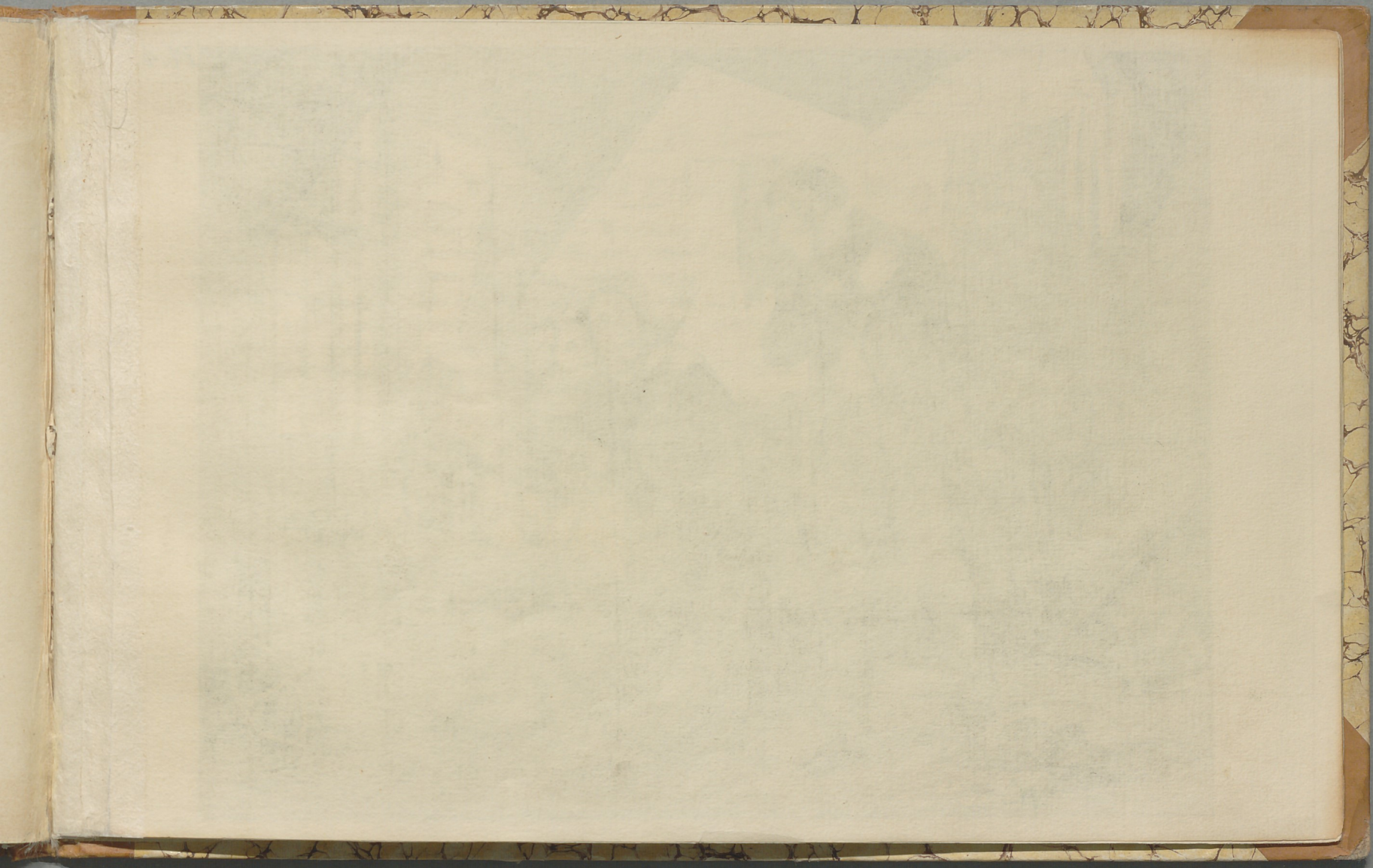
Af detta yttrande begriper man hvartil penningarne skola användas; de komma icke hustrun och barnen til godo, de vandra på spelhuset, och de förmenta vännerne äro innan qvällen i besittning deraf.

Pl. 4.

Uselhet och Elände (30 års ålder).

Wilhelms och Frans' belägenhet vid 30 års ålder är i sanning ganska olik. Sedan Frans pantsatt det oundgängliga, måste hans lättja beqväma sig at arbeta, för sig och sin familjs uppehälle; det går trögt, han är icke oskicklig arbetare, och han hade numera ingen annan utväg. Emedlertid är han nedsjunken i uselhet och verklig fattigdom. En liten vindskammare, högt up under taket, söndriga stolar, spjerkade bordsfötter, några paltor uphängda under kroppåsen at torka, et tarfligt bolster — allt utvisar at fattigdom och behof herrska inom hans hemvist.

En dag kommer han hem, slår vid inträdet omkull en stol, kastar sin hatt med en kortlek uti på golvet under utrop:

Min veckopenning . . . min veckopenning . . . allt är bortspelt . . .

På hustrons föreställningar ger han endast det vredgade svaret: *Ja! — och se'n då? . . .*

Barnen blifva rädda, ty de frugta, icke utan skäl, et utbrott af hans råa lynne och en misshandling mot modern, hvilket icke var så sällsynt inom deras olyckliga krets. — Vi ana icke godt, och vid et sådant förhållande, hvårt kan det icke föra den redan til hälften förtappade Frans.

Brottslighet (35 års ålder).

Frans går med stora steg et fullkomligt förderf til mötes; lasten har fått et insteg i hans hjerta, et slags herravälde öfver hans förstånd, som qväfver den lilla gnistan af redlighet, hvilken ännu hittills afhållit honom ifrån verkliga brott. Nästan utan alla tillgångar (ty hvad han förtjenar, användes til större delen at dermed förnöja sin olyckliga spelsjuka, hvartil han upmuntras af sina såkallade vänner, hvilka jemväl lemna honom credit i spel), ledes han först på den tanken at på annat sätt åtkomma penningar, än genom arbete och et stadgadt lefnadssätt. Bland vännerna finnas de, som med klyftiga och falska slutsatser bevisa honom: at det icke är synd, at taga ifrån den rike hvad den fattige behöfver, och småningom öfvertalas han at bringa dessa grundsatser i utöfning. En af kamraterne upgör planen och erbjuder sig vara behjelpig dervid; de besluta at genom inbrottsstöld hos en välmående fru åtkomma dyrbarheter som kunna förvandlas i penningar.

På teckningen finna vi Frans med tillhjelp af en stoge inkommen genom fönstret i rummet, der frun ligger sofvande i sin säng med sitt lilla barn i korg-vaggan utmed sig; han har med en dyrk redan upbrutit et skåp och byrå-lådor, och räcker en klocka, et perle-halsband och guldkedjor åt den utanföre stående stallbrodern, som tar emot det stulna och hvilken utifrån yttrar:

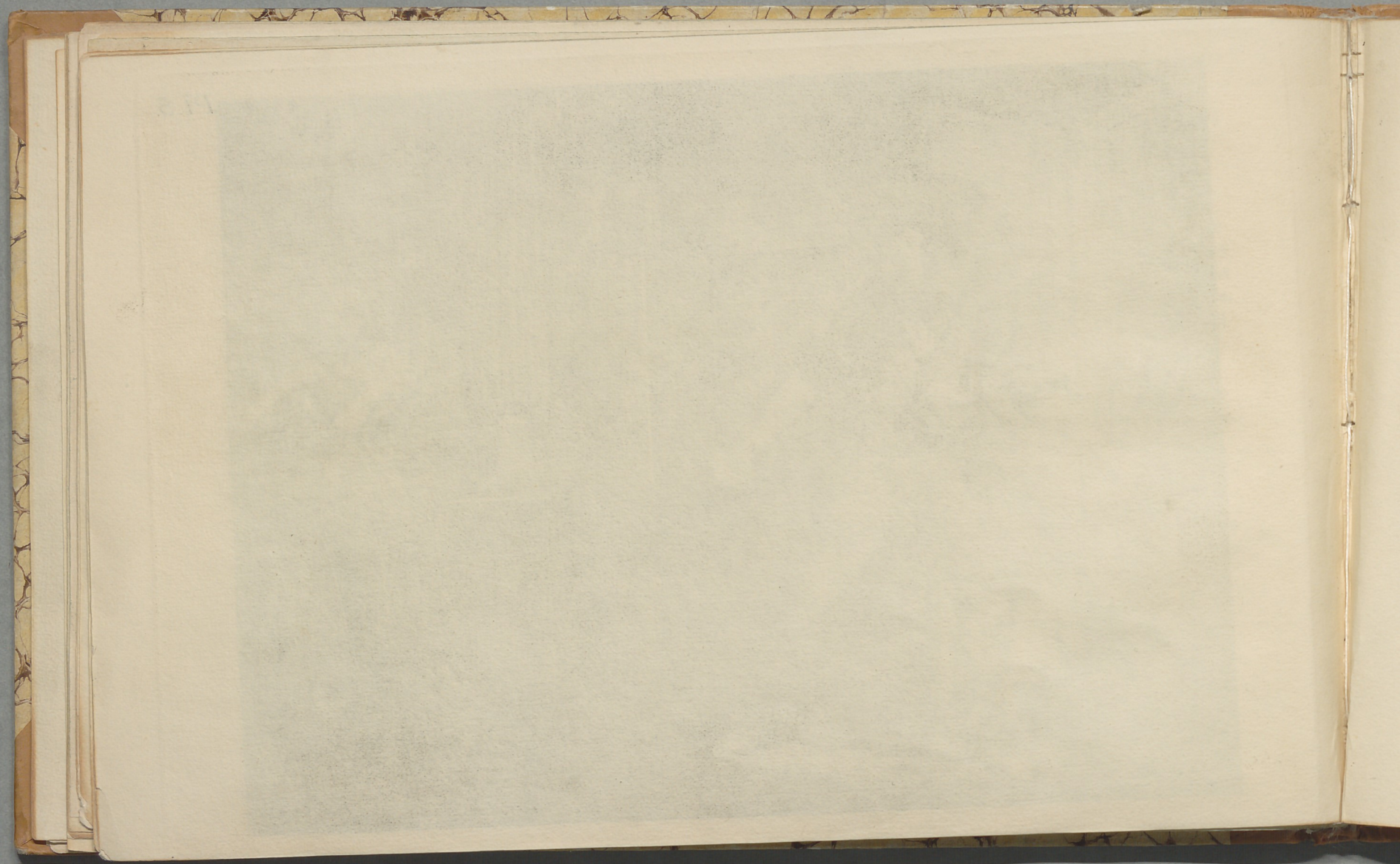
Tänk om hon vaknade!

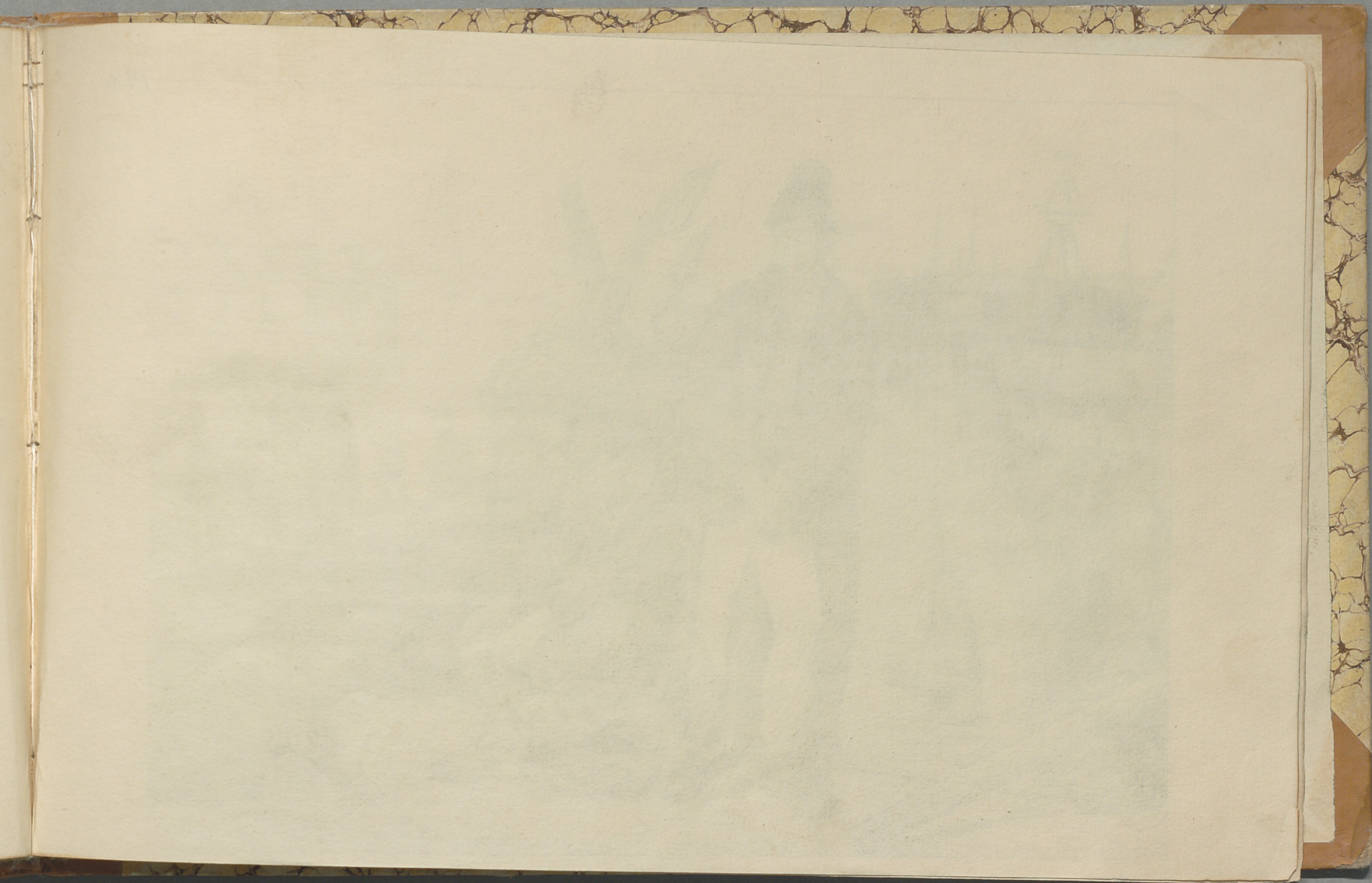
Frans, redan förhärdad och förvillad i sitt brottsliga företag, som slutligen icke känner några gränser, svarar:

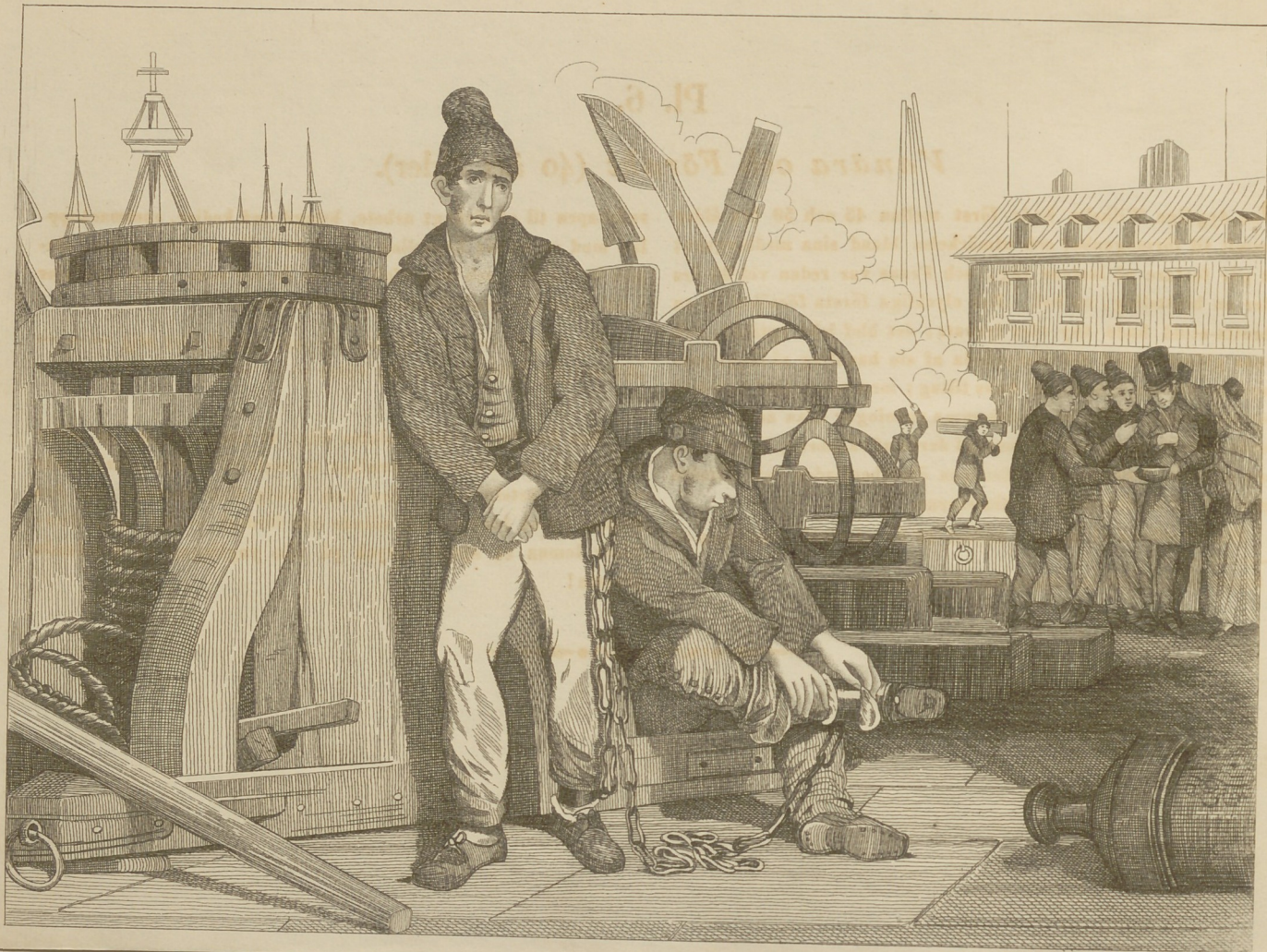
Ja, må gjort, så mycket värre för henne!

Så långt har det nu kommit med den olycklige Frans! Han ger genom sitt svar tilkänna, at om den oskyldiga, värlösa kvinnan skulle vakna, han äfven vore färdig begå et mord.

Pl. 6.

Vanära och Förakt (40 års ålder).

Den dygdige Wilhelm hade först mellan 45 och 50 års ålder kommit til förmögenhet och utmärkelse bland sina medborgare; det går fortare på lastens väg, och Frans var redan vid 35 års ålder en brottling, en bof. Det olyckliga första försöket af en inbrotts-stöld hade thy värr lyckats; det blef icke uptäckt, och Frans glömde snart det afskyvärda af sin handling så länge penningarne räckte, frukten af hans tiltag; men snart blef behofvet åter tryckande, lättheten at åtkomma penningar utan arbetsmöda gjorde honom djerf, och upmuntrad dertil af vännerna, begick han flera stölder, hvarom han slutligen öfverbevisades och dömdes i ena bot til lifstidsfånge på Galererne. *)

Här återfinna vi honom, endast 40 år gammal, omgifven af

*) Svarar til hvad hos oss forstås med Ankarsmedjan.

redskapen til et strängt arbete, belagd med kedjor, sammankopp-
lad med en annan brottling, försänkt i djupa betraktelser, sla-
gen in i själen och ångerfull då det är för sent. Han utbrister
i sin olyckliga medvetenhet af sina brott:

*På lifstid! — — — dit har då min lefnad fört mig — — —
Ack om jag betänkt, om jag vetat — — —*

Den Lastfullesandel slutas här; vi lemna honom at under
samvetets förebräelser framläpa et uselt lif under utkräfande
af hans arbetsförmåga, den han aldrig förr använt när den
kunnat frälsa honom ifrån elände och förderf. — Må hans efter-
döme lemna et djupt intryck på alla ynglingar af arbetande
klassen!

Närvara och Föreläs (40 års ålder).

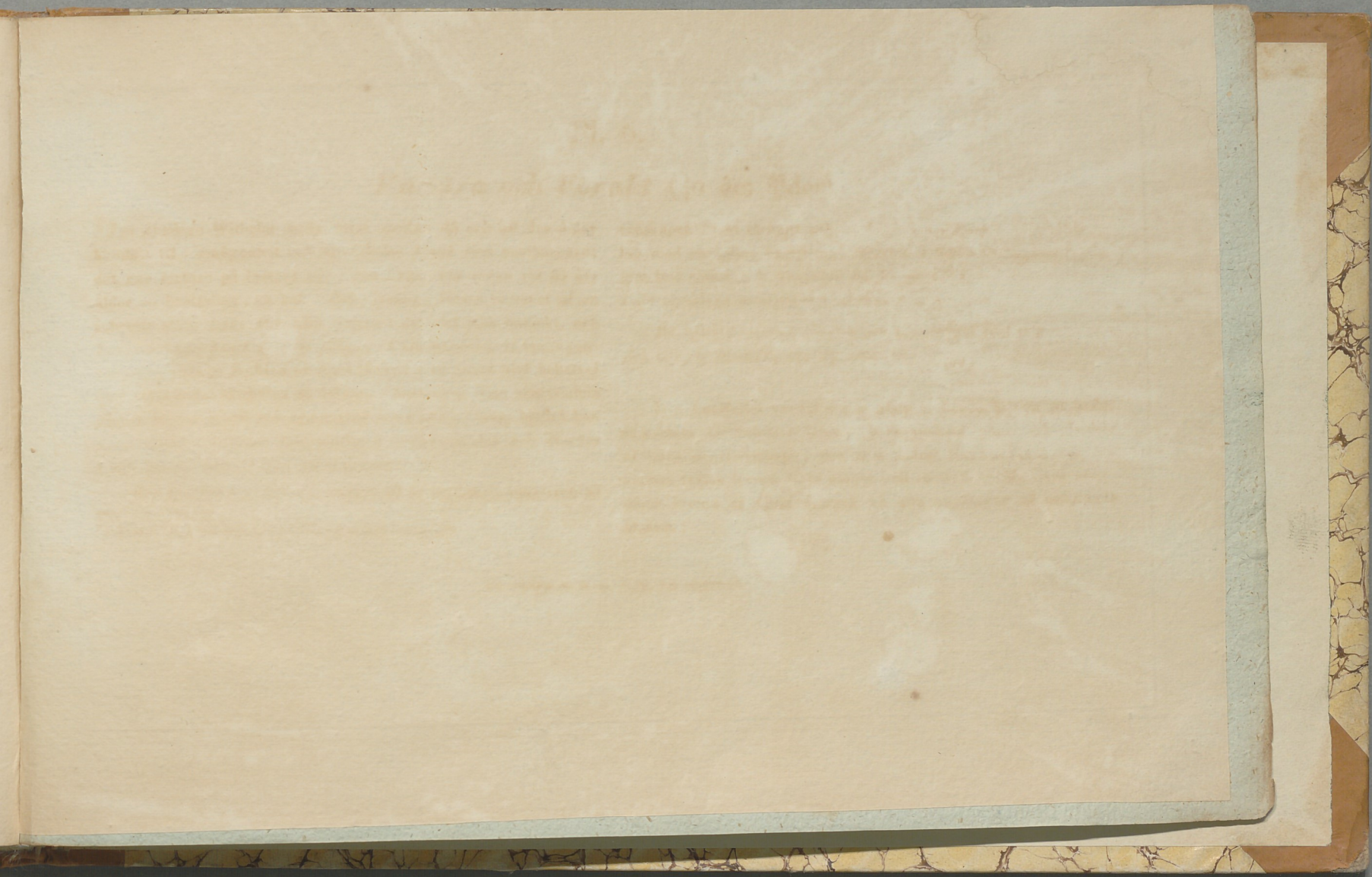
redaktionen till ett sådant svar, behåll med beaktning, sammankopp-
lad med en annan berättelse, föreläs i djupa betraktelser, alla
gen in i själan och återgå till de för som. Huru vidstalar
i sin oföreläsa medvetenhet av sin brist:

På föreläs! — — — — — det är det som är föreläs för mig
Ack om jag betrakt, om jag vetat — — — — —

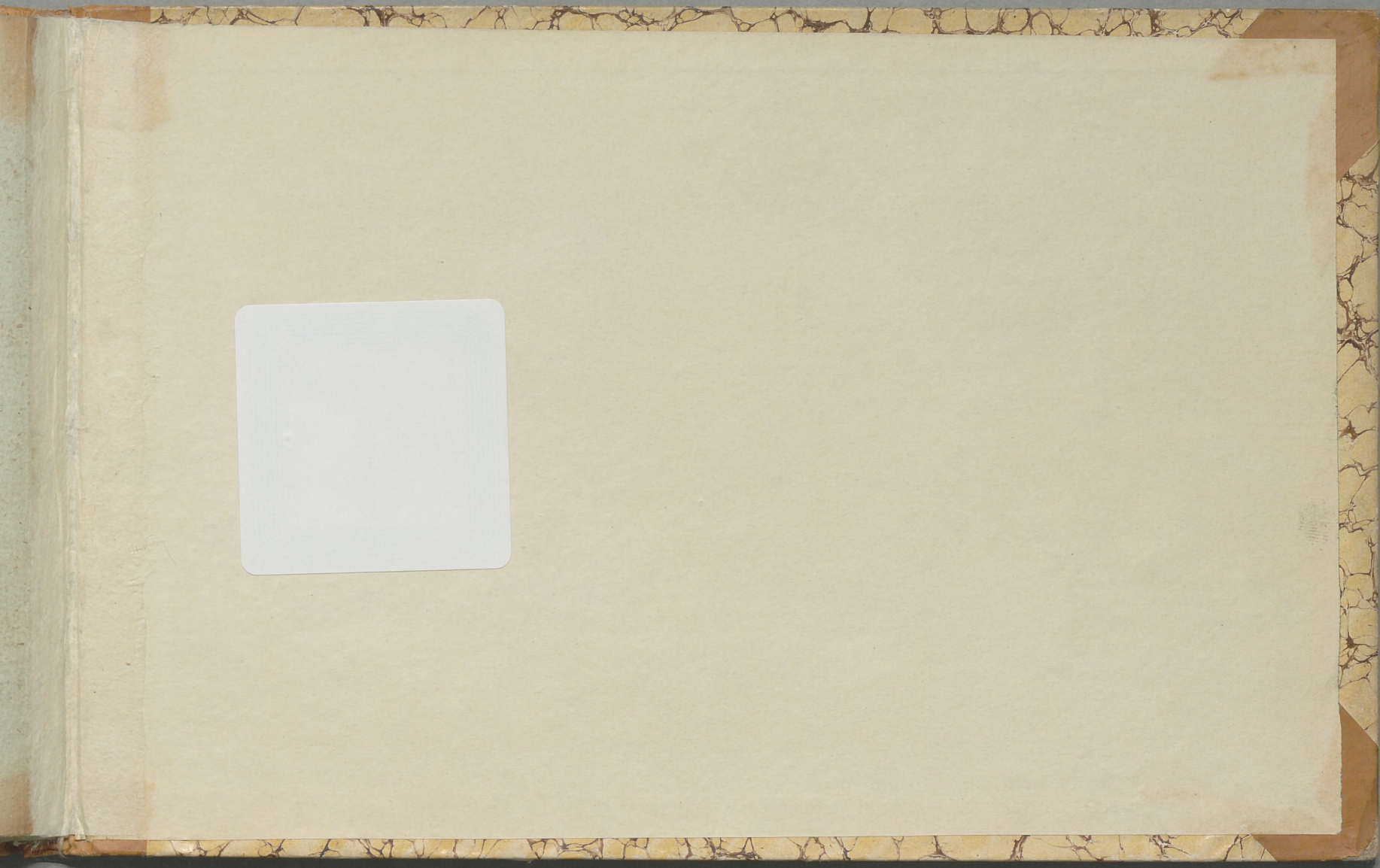
Den föreläsningen vandst slutas här; vi kunna honom se under
sammantals föreläsningen framsläpa se vad till under aftrivande
av hans arbetstidningarna, den kan aldrig för användt till den
kannt tillas honom till en elände och föreläs. — Hå hans offer-
döme kunna et djupt intyck på alla föreläsare av arbetande
klassen!

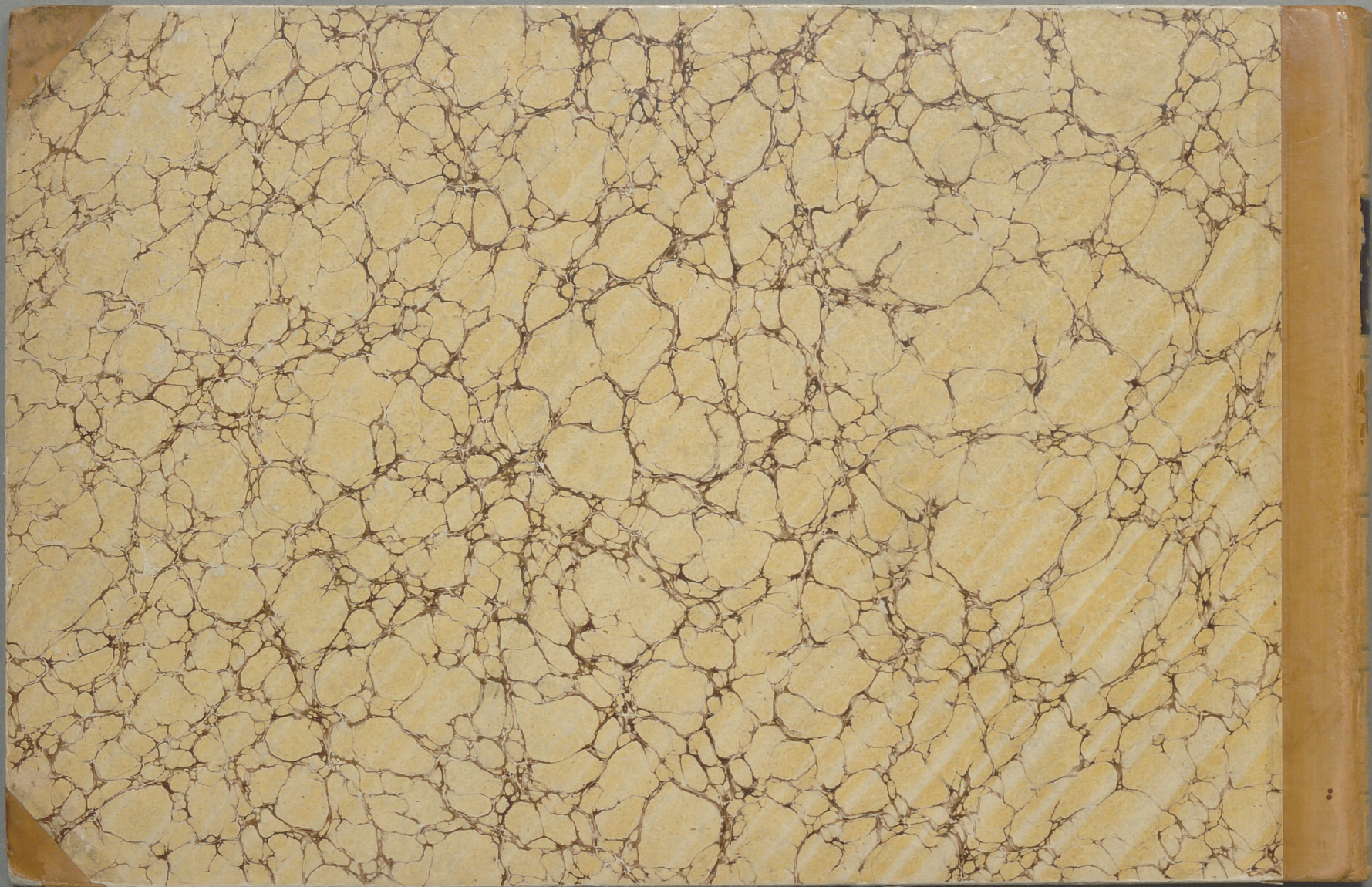
Den föreläsningen villde jag föreläs mellan 40 och 50 års ålder
kannt till föreläsningen och utmärkelsen bland sina medföreläsare;
det gör föreläs på lastens väg, och föreläs var redan vid 33 års
ålder en föreläsning, en föreläs. Det oföreläsa föreläs föreläs av en
infärdt sig till föreläs; det föreläs inte oföreläsa, och
föreläs föreläs som det oföreläsa av sin handling, så föreläs föreläs
någon föreläs, föreläs av hans föreläs; men snart föreläs föreläs
föreläs föreläs, föreläs av föreläsningen föreläs utan arbetstidning
gjorda föreläsning föreläs och föreläsning föreläs av föreläsningen, föreläs han
föreläs föreläs, föreläs han föreläsning föreläsning och föreläsning
i en föreläsning föreläsning på föreläsningen. *)

Huru föreläsning vi föreläs, endast 40 år gammal, oföreläs av
*) Huru föreläsning vi föreläs med föreläsningen.

www.books2ebooks.eu